

HET CIJFER

Maakte de regering de juiste begrotingskeuzes?

WERKGELEGENHEID

Wat leverde de eerste werkgelegenheidsconferentie op?

DE MILITANT

Paralympiër Bruno Vanhove werkt bij de Vlaamse Landmaatschappij.

LEVEN IN EEN DIGITALE MAATSCHAPPIJ

Hoe krijgen we iedereen mee?

20

04 Het gesprek

Hoe gaan we om met leiderschap?

06 Werkgelegenheids-conferentie

Een maat voor niets?

10 De klant

Harelbeke brengt de diensten van de stad aan huis bij Andy.

11 100 jaar

Van 1938 tot 1958 stond er reclame in dit magazine.

12 De militant

Paralympiër Bruno Vanhove is topsporter én militant bij ACV.

14 Digitale overheid

Op welke websites vind je welke informatie?

16 Digitale maatschappij

Er vallen heel veel groepen uit de boot.

19 Het cijfer

Overheidsschuld en besparingen.

20 Op stap ...

In het Vlaams Verkeers-centrum in Antwerpen.

22 1 jaar later

De privatisering van de zorg in Oostende.

NT | EDITIE 48 |
OKTOBER 2021
COLOFON

CONCEPT & REDACTIE
The Fat Lady

COVERBEELD
Kwennie Cheng

COÖRDINATIE
Dorien De Wit,
Pers & Communicatie
ACV Openbare Diensten

DRUK
Roularta Printing
www.roulartaprinting.be

VERANTWOORDELIJKE
UITGEVER
Jan Coolbrandt

Reacties kan je sturen naar de redactie via: nt@acv-csc.be

SOCIAAL BELEID VOEREN OF OPKOMEN VOOR DE MIDDENKLASSE

Zowel onze federale als onze gewestregeringen hebben hun begroting voor 2022 opgemaakt en voorgesteld.

De verschillende overheden en politieke partijen, zowel links als rechts, verkopen hun maatregelen als 'goed voor de middenklasse'. Door zich te focussen op de middenklasse werpen ze zich op als voorvechters van een sociaal beleid. Dat klopt natuurlijk niet, want dé middenklasse bestaat niet. Er bestaat wel zoiets als een lage, een kern en een hoge middenklasse. Niet iedereen kan zich een tweede huis permitteren, mijnheer Bouchez. En de fameuze energiecheque zal de lage middenklasse niet helpen, mijnheer Rousseau. Dus van een echt consistent sociaal beleid is niet echt sprake. Het is voor ieder wat wils.

Als vakbond moeten we duidelijk maken aan onze regeringen wat wij verstaan onder sociaal beleid. Ook voor de middenklasse. Want heel wat lage middenklassers hebben moeite om de eindjes aan elkaar te knopen of lopen zelf een groot risico om bij de minste tegenslag in de armoede terecht te komen. En dan hebben we het nog niet over de burgers onder ons die onder de armoedegrens leven!

Als wij het hebben over het **milderen van de energiefactuur voor de lagere inkomens**, dan vinden we de uiteindelijke beslissing van de federale regering om het sociaal tarief te verlengen een goede beslissing. Maar op korte en middellange termijn is wel meer nodig om de energiekosten in bedwang te houden want deze swingen de pan uit.

Ook het **afschaffen van de Bijzondere Bijdrage Sociale Zekerheid** is een goeie zaak voor alle inkomens uit arbeid. Al dringen we vooral aan op de langverwachte fiscale hervorming om het netto-inkomen van de werknemers te verhogen. Deze regering blijft krampachtig aarzelen om de fiscale heilige huisjes aan te pakken en dus naar draagkracht te belasten.

Op het vlak van **arbeidsmarktbeleid** doen deze regeringen zware beloften. De werkzaamheidsgraad moet drastisch naar omhoog. Er wordt sterk ingezet op het verhogen van de mobiliteit, de flexibiliteit (langere dagprestatie, nachtarbeid ...), op het toeleiden van werkzoekenden en langdurig zieken naar de arbeidsmarkt. Maar het re-integratietraject van zieken is tot nu toe niet echt geslaagd, bij ACV vinden we het een slag in het water. Het coachen van langdurig zieken, een voorstel van minister Vandenbroucke, staat nog in de steigers en wordt al meteen aangevuld met meer dwingende maatregelen om deze groep aan het werk te krijgen. Zorgwekkend.

Heel wat van deze voorstellen over arbeidsmarktbeleid gaan nu eerst naar de sociale partners. Een goeie zaak, wat kwatongen ook mogen beweren.

Wij nemen alvast de handschoen op om het sociaal beleid mee vorm te geven!

Jan Coolbrandt is voorzitter van ACV Openbare Diensten

Reacties: jan.coolbrandt@acv-csc.be

Morgenochtend wordt u misschien weer geconfronteerd met de wilde plannen van uw diensthoofd. Voordat u zich hoofdschuddend vragen stelt bij de leiderschapskwaliteiten van die vrouw of man, wil hoogleraar in de klinische psychologie en psychotherapie **PAUL VERHAEGHE** uitleggen hoe we beter om kunnen gaan met leiderschap. En dat leiders het vandaag niet meer zo gemakkelijk hebben. Een gesprek over autoriteit en macht.

“Autoriteit werkt alleen als een grote groep zich erachter schaart.”

TEKST
Willem-Jan van Ekert

FOTOGRAFIE
Kaat Pype

Het woord autoriteit is sinds mei 68 een vies woord geworden. We stelden autoriteit toen gelijk met patriarchale, top-downautoriteit. Decennia later hebben we nog altijd problemen met autoriteit maar dan vooral met het gebrek eraan: op school, op straat, op het werk. Ik zocht naar de oorzaak en vond het antwoord bij filosofe Hannah Arendt. Zij maakte het onderscheid tussen autoriteit en macht. Autoriteit berust op vrijwillige onderwerping. Macht is gedwongen onderwerping. Je wilt niet leven in een maatschappij waarin alleen maar macht aanwezig is, wel een met enkel autoriteit.

Autoriteit werkt alleen als een grote groep zich erachter schaart. Via een ideologie, religie, een set aan normen en waarden, noem maar op. De grond van de westerse autoriteit is het patriarchaat, dat we na mei 68 afvoerden. Dat is een van de redenen waarom we zo’n top-downautoriteit niet meer aanvaarden. Als die wel functioneert, is het enkel op grond van macht. De evolutie die wij nu meemaken, is een afname van ongelijkheid en een toename van gelijkheid. We gaan naar een model dat meer horizontaal zal zijn. Voor alle duidelijkheid: dat betekent niet dat iedereen gelijk is want autoriteit veronderstelt altijd hiërarchie.

Kennis moet het uitgangspunt worden voor leidinggeven. Maar ook transparant zijn, uitleg geven, motiverend werken en vooral de mensen op de werkvloer raadplegen. Want daar zit de kennis. Luister naar mensen die al jaren in het onderwijs staan als je het onderwijs wil hervormen. Zij weten wat er moet veranderen. Als je bedrijven of instellingen horizontaal organiseert, gaan we naar een coöperatief model. Dan zie je dat heel wat negatieve kenmerken van de huidige bedrijfswereld wegvallen. Mensen zijn meer gemotiveerd, er is minder ziekteverzuim, er heerst een grotere teamgeest. 🍷

De intentie van federaal minister van Werk Pierre-Yves Dermagne was goed: elk jaar de sociale partners, gewesten en andere stakeholders uitnodigen om te praten over werkgelegenheid. Op 7 en 8 september vond de eerste conferentie plaats, online. Grote afwezige: minister van Pensioenen Karine Lalieux.

TEKST
Willem-Jan van Ekert

FOTOGRAFIE
Thomas De Boever

EEN MAAT VOOR NIETS?

Anne Léonard
“Je kan niet spreken over de eindeloopbaan zonder de loopbaan in zijn geheel aan te pakken.”

De eerste werkgelegenheidsconferentie stond in het teken van een harmonieus loopbaaneinde. De regering wil tegen 2030 een werkgelegenheidsgraad van 80 procent bereiken. Klein probleem met wellicht grote gevolgen: volgens het ACV zal een substantiële verhoging van de werkgelegenheid nooit lukken als niet alle fasen van de loopbaan hierbij betrokken worden. En al helemaal niet als de favoriete plaat van voorgaande regeringen wordt afgespeeld met als grootste hits: inperking van eindeloopbaanmaatregelen en ingrepen in de pensioenrechten. Benieuwd naar wat nationaal secretarissen van het ACV Anne Léonard en Mathieu Verjans het liefst horen?

Anne Léonard: “Je kan niet spreken over de eindeloopbaan zonder de loopbaan in zijn geheel aan te pakken. Eindeloopbaan is alleen maar de weerspiegeling van een loopbaan in zijn geheel. Dus daar hoort ook preventie, kwaliteit, werk-privébalans bij met aandacht voor jongeren op de arbeidsmarkt. Jongeren willen vertrouwen in het systeem en vragen duurzame perspectieven, niet alleen op de loopbaan zelf maar ook op het pensioen. Gemiddeld moeten jongeren tot hun 27ste jaar wachten op hun eerste contract voor onbepaalde duur. Dat is veel te laat. Ze zijn daarvoor al jaren aan de slag met een interimcontract, met opeenvolgende contracten of met een dagcontract. Ook de contractuelen in de openbare sector kennen deze vorm van precarisering ofwel de onzekerheid over de toekomst. De valkuil van deze conferentie was dat het over de eindeloopbaan ging, maar niet over deze vorm van uitsluiting van de jongeren binnen de sociale zekerheid.”

Mathieu Verjans: “In de meeste werkgroepen was er wel een consensus te vinden, zoals over de te nemen maatregelen voor een harmonieus loopbaaneinde. Daar moet je al mee bezig zijn op het moment dat mensen starten met een job. Een harmonieus loopbaaneinde is wel een containerbegrip: in principe kan niemand daartegen zijn.”

Anne Léonard: “Er was ook onmiddellijk een consensus over het preventieve luik, zorgen dat je mensen tussen 25 en 40 jaar niet uitperst. Die mensen moeten nu al een goede combinatie kunnen maken van werkbaar werk en privéleven.”

Mathieu Verjans: “Opnieuw, consensus over de algemene begrippen, niet over concrete voorwaarden. Zowel werkgevers als vakbonden kunnen niet om de arbeidsmarkt heen waarin we ondertussen de kaap van de 500.000 langdurig zieken hebben bereikt. Dat geeft problemen voor die zieken zelf en ook voor de werkgevers om het op de werkvloer nog te kunnen organiseren. Als er niet onmiddellijk een vervanger gevonden wordt, moet het werk verdeeld worden over de andere collega's bij wie de werkdruk sowieso al hoog ligt. Daar moet preventief worden opgetreden.”

Mathieu Verjans:
“Zowel werkgevers als vakbonden kunnen niet om de arbeidsmarkt heen waarin we ondertussen de kaap van de 500.000 langdurig zieken hebben bereikt.”

Anne Léonard:
“Landingsbanen
moeten starten
vanaf 55 jaar
en pensionering
vanaf 65.”

Jullie gaan voor een landingsbaan vanaf 55 jaar?

Anne Léonard: “Wij stellen onder meer het tandemplan voor. Dat komt voort uit de non-profitsector, waarbij oudere werknemers arbeidsduurverkorting kunnen genieten en zo ruimte vrijmaken voor jongeren. Tegelijk dragen ze expertise en competentie over. Landingsbanen moeten starten vanaf 55 jaar en pensionering vanaf 65 in plaats van 67 jaar. Dat laatste blijft voor ons een strijdpunt dat we hoog op de politieke agenda laten staan. En wat de volledige loopbaan betreft, is 45 jaar veel te lang. Zeker als je ziet dat jongeren gemiddeld pas vanaf 27 jaar een stabiel contract krijgen. Vergeet ook niet dat een op drie van de gepensioneerden nu al een gemengde loopbaan heeft, met een gedeelte van hun loopbaan als loontrekkende en het ander gedeelte als ambtenaar of als zelfstandige.”

Mathieu Verjans: “In het voorjaar slaagden we erin om voor de privénijverheid de loopbaanonderbreking of de eindeloopbaan terug te brengen naar 55 jaar. Dat is gelukt voor een periode tot juni 2023. Dit moet voor ons ook mogelijk gemaakt worden in de openbare sectoren. Wij hebben op de conferentie gepleit om voor zowel de werknemers in de privé als bij de overheid middelen te voorzien om mensen langer werkbaar aan de slag te houden.”

We willen ook rechtszekerheid voor werknemer en werkgever inbouwen in plaats van te werken met cao-periodes van twee jaar. Dat we in de plaats van zo'n korte periode een 50-jarige perspectief kunnen bieden om binnen 5 jaar over te stappen naar een viervijfdereregeling of halftijds werken. Nu zijn mensen onzeker omdat het is afgeklokt op juni 2023. Daarna is er een vacuüm. We weten dat sommige politieke partijen en zeker ook de werkgevers vragende partij zijn om die leeftijd weer op te schuiven naar 57 of zelfs 60. Dat is niet de weg die wij willen bewandelen. Wat betreft de problematiek is er hier ook geen onderscheid tussen privé en openbare diensten.”

Er ligt iets stof te vergaren op tafel: de zware beroepen.

Anne Léonard: “Over een sluitend systeem dat de zware beroepen in de privésector zou moeten compenseren is er geen eensgezindheid. Maar we vinden dat het akkoord met de openbare sector over die zware beroepen nu eindelijk eens uitgevoerd mag worden.”

Mathieu Verjans: “Het probleem is voor ons heel helder maar daarmee niet opgelost. De zwaarte van de beroepen bepaalt mee of mensen gewoonweg in staat zijn om een job te kunnen uitoefenen op latere of hogere leeftijd. Over het akkoord voor de openbare sector dat een aantal jaren geleden met minister Bacquellaine werd afgesloten, heb ik minister Lalieux niets horen zeggen. De pensioenproblematiek ligt in haar handen en niet in die van Dermagne. In het begin van het regeerakkoord traden de twee ministers gezamenlijk op, te elfder ure horen we enkel nog Dermagne. Hij ontwijkt netelige vragen heel diplomatisch en schuift de hete aardappel weer door naar Lalieux.”

Mathieu Verjans:
“De slotconclusie
van minister
Dermagne was
niet alleen erg
kort maar vooral
erg teleurstellend.”

Tevreden over de uitkomst van de conferentie?

Mathieu Verjans: “De slotconclusie van minister Dermagne was niet alleen erg kort maar vooral erg teleurstellend. ‘We gaan voortwerken aan een actieplan, we gaan ons uiterste best doen en we zullen u consulteren.’ Dat was het. Hij zoomde niet in op de punten waar we samen uit moeten komen. Nu zijn we alweer een maand verder en hebben we nog niets gehoord.”

Anne Léonard: “We hadden binnen het ACV, zoals altijd, de zaken heel goed voorbereid. De inhoud van de conferentie moest in onze ogen dan ook ambitieus zijn. En dan klonk Dermagne inderdaad heel teleurstellend.”

Heeft u goede hoop?

Anne Léonard: (lacht) “Een vakbond teert niet op hoop maar zet alles in om ervoor te zorgen dat hoop in waarheid omgezet wordt.”

Mathieu Verjans: “Wij kopen er niets voor als men ons hoop geeft en we de goede voornemens niet omgezet zien in concrete beleidsdaden. Het is wel zo dat bij de vorige regering, waar N-VA in zat, de werknemersbetrokkenheid op een veel lager pitje lag dan nu. Toch blijf ik wat beleid betreft nog op mijn honger zitten. Maar ik geloof erin dat we stappen kunnen zetten.”

“Ik kom net uit het ziekenhuis na een zware longontsteking en moet nog veel rusten. Dan is het gemakkelijk dat de stad Harelbeke bij mij thuis langskomt om mijn papieren te regelen. El Batoul is ook supervriendelijk.”

André ‘Andy’ Merlier, klant van de dienstverlening aan huis van de stad Harelbeke

FOTOGRAFIE
Thomas De Boever

‘Indien uw lever u soms een poets bakt’

Reclame in NT Magazine, je kan het je moeilijk voorstellen. Maar lang geleden, in de periode tussen 1938 en 1958, maakte het deel uit van de Nieuwe Tijd. Met de gezondheid van de gemiddelde lezer leek het niet zo geweldig gesteld, want zo goed als alle reclameboodschappen hadden te maken met ziekte en medicatie. Zo passeerde een hele reeks medicijnen voor “neerslachtigen, zenuwlijders, zwakke tanden en beenderen, longproblemen, eczeem, reumatieklijders, magere kinderen of voetkwalen” de revue. En wat te denken van aspirine om je treinreis te verzachten?

100 jaar ACV Openbare Diensten
1921
2021

Het zijn drukke tijden voor Bruno Vanhove. Hij werkt voltijds bij de Vlaamse Landmaatschappij, daarnaast is hij militant bij ACV Openbare Diensten. Al staat dat laatste tegenwoordig op een iets lager pitje. Want na zijn deelname aan de Paralympische Spelen afgelopen zomer bereidt hij zich momenteel volop voor op de Europese kampioenschappen goalbal.

“Daarna zet ik mij weer volop in als militant”, zegt Bruno vol overtuiging. “Een goede verstandhouding op de werkvloer is belangrijk. Omdat werknemers en werkgevers soms met tegenstrijdige belangen zitten, is een georganiseerd overleg onmisbaar.”

Bruno is ervan overtuigd dat je samen veel meer kan realiseren dan alleen. “Dialoog is belangrijk. Ik neem die rol als vertegenwoordiger graag op. Ik ben bijvoorbeeld ook lid van de Athlete Council binnen het Belgisch Paralympisch Comité.”

Momenteel concentreert hij zich vooral op zijn sportieve carrière. Die is al even bezig, want deze zomer was het maar liefst zijn derde deelname aan de Paralympische Spelen, na Peking (2008) en Londen (2012).

Een indrukwekkende ervaring. “Het is een van de weinige toernooien waar je als goalbalspeler echt het gevoel hebt dat je op gelijke voet staat met atleten zonder beperking.” Zelf is Bruno slechtziend, net als twee van zijn broers. “Mijn vier broers, zus en ik zijn een zesling. Drie van ons zijn vlak na de geboorte slechtziend geworden door een complicatie.” Hun sterk verminderd zicht belet hen niet aan topsport te doen, want alle vijf de broers spelen in het nationale goalbalteam, The Belgian Bulls.

“Ik concentreer me nu op mijn sportieve carrière, daarna zet ik me weer volop in voor ACV.”

Bruno Vanhove (38) is informaticus-analist bij de Vlaamse Landmaatschappij en militant voor ACV Openbare Diensten. Deze zomer ging hij als vlaggendrager én als goalbalspeler - een balsport voor mensen met een visuele beperking - naar de Paralympische Spelen in Tokio.

Goalbal is een sport voor mensen met én zonder visuele beperking. De sport schrijft voor dat iedereen een blinddoek aandoet tijdens het spel, zodat iedereen op gelijke voet speelt. “Maar aan de Paralympische Spelen nemen alleen atleten met een beperking deel”, legt Bruno uit. “Omdat wij minder kansen krijgen om aan competitiesport te doen, konden alleen mijn twee slechtziende broers en ik naar Tokio.”

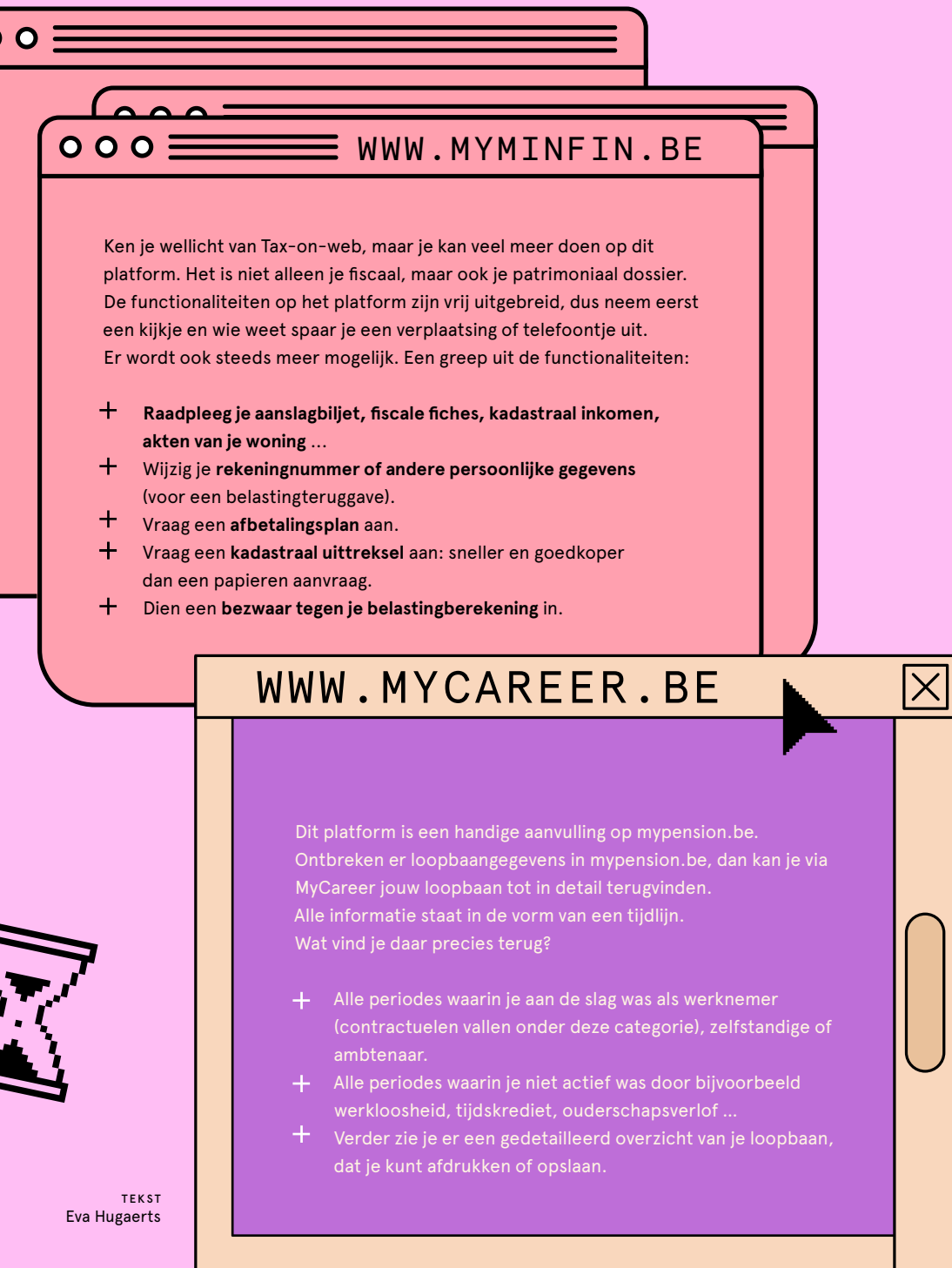
In Tokio mocht hij bovendien als vlaggendrager de Belgische delegatie vertegenwoordigen. Bruno: “Dat was een hele eer. Ik heb wel het gevoel dat onze sport daardoor wat meer in de media is geweest. In het algemeen krijgt topsport voor personen met een beperking wel meer en meer belangstelling. Dat doet veel deugd.”

De Belgische delegatie deed het trouwens schitterend, en kwam met maar liefst 15 medailles naar huis - waarvan vier gouden. The Belgian Bulls strandden in de kwartfinale, een topprestatie. 🏆

TEKST
Kaat De Man

FOTOGRAFIE
Anton Coene

De voorbije jaren lanceerde de overheid verschillende tools waarop je jouw persoonlijke situatie kan checken. Je pensioenstatus nagaan kan makkelijk via mypension.be, een duidelijk overzicht van je loopbaan vind je op MyCareer en MyMinFin ken je wellicht al van Tax-on-web. Wat hebben deze sites jou nog te bieden? We pluizen het uit.

TEKST
Eva Hugaerts

Hoe krijgen we iedereen mee?

Leven in een digitale maatschappij

Ilse Mariën is gespecialiseerd in de digitale inclusieve maatschappij, onderzoeker bij SMIT (onderzoeksgroep IMEC en VUB) en raadgever e-inclusie op het kabinet van Vlaams minister Somers. Ze gaf onlangs een inspiratiesessie op ons congres Digital Experience, Empowering Public Workers. Wij willen van haar weten waarom onderzoek naar digitale uitsluiting nodig is.

“De sociale sector en middenveldorganisaties worden al langer met de problematiek van digitale uitsluiting geconfronteerd. Langs werkgeverskant is het vaak nog onbekend terrein, terwijl de digitalisering steeds sneller gaat en bedrijven sinds corona werknemers zien afhaken. Met mijn webinar help ik hen kijken vanuit een breder perspectief. We veronderstellen vaak dat digitale uitsluiting enkel voorkomt bij zeer kwetsbare groepen, terwijl het veel breder gaat. Ook CEO’s missen de digitale trein, omdat ze hun digitale taken doorschuiven naar hun medewerkers. Als ze met pensioen gaan, komen ze in de problemen. Je ziet ook mensen afhaken in bedrijven en organisaties die digitaliseringsprocessen top-down opleggen zonder na te denken over de impact op de werkvloer. Deze zaken probeer ik bloot te leggen.”

Hoe is de situatie binnen de openbare dienstverlening?

“Corona heeft veel dingen veranderd, de cijfers die we hadden met betrekking tot digitale vaardigheden zijn niet meer accuraat. Er moet dringend een nieuwe meting komen. Ik ben ervan overtuigd dat er veel groepen in geslaagd zijn hun digitale vaardigheden te versterken. Tegelijk werden grote groepen geconfronteerd met een gebrek aan middelen en vielen ze uit de boot. Een anekdote: er zijn professoren tijdens corona gewoon van de aardbodem verdwenen omdat ze er niet in slaagden over te schakelen naar digitaal lesgeven. En dat probleem dook overal op in de maatschappij. De vraag is nu: over wie gaat het, waarom zijn ze niet mee en hoe kunnen we dat oplossen? We zagen ook het tegenovergestelde. Vorming Plus in Antwerpen werkt bijvoorbeeld met zeer kwetsbare groepen. Deze mensen maakten met veel ondersteuning wel de shift naar online.”

“Vanuit het beleid is er nu erg veel aandacht voor inclusie. Vanuit Werk en Sociale Economie worden er digibanken opgezet, het kabinet van Vlaams minister Somers wil

ILLUSTRATIE
Kwennie Cheng

TEKST
Willem-Jan van Ekert

een sterke lokale e-clusiewerking uitbouwen, er wordt geïnvesteerd in materiaal in het onderwijs. De komende jaren zullen we vooruitgang zien.”

Wie is het meest kwetsbaar?

“Sowieso de kortopgeleiden: mensen met een laag inkomen worden met meerdere drempels tegelijk geconfronteerd. Iemand een computer geven is niet voldoende. Wij gaan in ons onderzoek uit van dertien indicatoren van digitale uitsluiting: vijf uit het sociale veld en acht uit het digitale veld. Binnen het sociale veld gaat het over inkomen en werk, opleidingsniveau, participatiegraad in de maatschappij, de mate van beslissingsmacht en kracht van mensen om zelf om te gaan met ICT en over welzijn en welbevinden.”

Wat wil je bereiken met het onderzoek?

“We willen nog op een aantal cruciale punten inzetten. Enerzijds: hoe kunnen we ervoor zorgen dat inclusie geen aparte cel blijft binnen het digitale transformatiedenken. Tot nu toe bleef dat gelinkt aan de sociale component. Maar ook in het bedrijfsleven moet digitale inclusie een reflex worden. Ten tweede is toegang tot ICT een mensenrecht. Hoe zorg je ervoor dat je naar een universele dienstverlening kunt gaan? Tot slot moeten we naar meer gebruiksvriendelijkheid, betere en meer toegankelijke applicaties en websites. Daar is nog veel ruimte voor verbetering. Onze overheidsstructuur maakt het moeilijk om tot een uniformiteit in digitale dienstverlening te komen. Iedereen denkt vanuit zijn eigen bevoegdheden.”

Senioren zijn een van de grootste groepen die minder e-inclusief zijn. DELPHINE SCHEDIN is stafmedewerker Pensioendienst bij OKRA en belangenbehartiger voor 55+’ers. Zij weet hoe digitaal geletterd onze ouderen zijn.

“Bij ons is digitalisering een hot topic. Dagelijks krijgen we meldingen van leden die moeite hebben met de digitaliseringsgolf. Daarom hebben we samen met Eneo een bankencollectief opgericht waaraan meer dan 20 organisaties deelnemen. Veel bankkantoren sluiten en bankautomaten verdwijnen. Dat verplicht mensen om digitaal te bankieren. Maar dat lukt lang niet altijd en dat ligt heel gevoelig. En zo zijn er nog meer problemen. Als je op zondag de trein wil nemen moet je ofwel vooraf online een ticket kopen of in het station

aan de automaat. Als je daar niet mee kan werken, heb je een probleem. Het wordt allemaal als vanzelfsprekend gezien. Als je online een ticket koopt moet je acht keer klikken voor je kan betalen. Je kan voor de bus niet overal een ticket kopen en bij de chauffeur gaat dat zelfs niet meer. Allemaal voorbeelden van digitale uitsluiting.”

“We zien ook dat heel wat mensen nog geen toegang hebben tot het internet, laat staan dat ze digitale apparatuur of de vaardigheden hebben. Je wordt dan zowat afgesloten van de digitale samenleving. Waarom moeten mensen extra betalen voor een papieren krant? Of omdat ze geld afhalen in plaats van elektronisch te betalen? Die mensen betalen mee aan de ontwikkeling van allerlei bankapps, maar moeten toch extra betalen voor manuele verrichtingen. Wij zijn niet tegen digitalisering maar er moet een laagdrempelig alternatief blijven bestaan. Een minimale en toegankelijke dienstverlening.”

“Vaak hoor je dan ‘het probleem lost zich vanzelf op’, maar dat is niet waar. De digitale ontwikkelingen volgen zich zo snel op dat mensen die er vandaag mee weg zijn, morgen niet meer mee kunnen. Enerzijds vragen wij respect voor mensen die bewust niet mee willen gaan in de digitaliseringsgolf. Daarnaast is het belangrijk dat we blijven inzetten om de digitale vaardigheden bij ouderen te verhogen.” ☛

De inspiratiesessies van Ilse Mariën en ACV Innovatief kan je nog steeds bekijken op www.empoweringpublicworkers.be/nl

Dit aanbod vanuit
vzw ACV Innovatief kwam
tot stand met steun van
het Europees Sociaal
Fonds. Ontdek de werking
in Vlaanderen via
www.esf-agentschap.be

DIGITALE VAARDIGHEDEN IN JE LOOPBAAN: DAT KAN JE LEREN!

Ook vzw ACV Innovatief inspireerde op het congres van ACV Openbare Diensten. **RIKY DE BIÈVRE**: “Digitale inclusie gaat over veel meer dan het kunnen werken met een computer, tablet of smartphone of toegang hebben tot tools en internet. Het gaat ook over je weg vinden in een gedigitaliseerde wereld, je digitale loopbaanvaardigheden ... En daar zetten wij heel hard op in.”

“Niet alleen de arbeidsmarkt en onze jobs raken razendsnel gedigitaliseerd. Ook de begeleiding en zoektocht naar (ander) werk

en jobmatching is op korte tijd gedigitaliseerd. Dat betekent dat het parcours van je zoektocht naar werk er anders uitziet dan enkele jaren geleden en je ook andere vaardigheden nodig hebt om dit tot een goed einde te brengen.”

Maandelijks online sessies met ACV-bijblijfconsulenten

→ **Hoe bereid je je voor op de jobs van morgen?** Hier kom je te weten wat er verandert op de arbeidsmarkt en hoe je ermee om kan gaan. Hoe bereid je je hierop voor en hoe zet je je aanpassingsvermogen en leervermogen in om bij te blijven.

→ **Zelf aan de slag met Mijn VDAB-account.** Een praktische sessie om via je VDAB-account vindbaar te worden voor werkgevers en een goede jobmatch te zoeken.

→ **Infosessie voor (nieuwe) werkzoekenden** die duidelijk maakt hoe VDAB je zoektocht ondersteunt, welke digitale tools er zijn, en wat je rechten, plichten en kansen zijn als werkzoekende.

De sessies en begeleiding staan open voor werkenden en werkzoekenden en zijn bovendien gratis voor zowel ACV-leden als niet-leden. Heb je naast of na deze sessies nog verdere ondersteuning nodig? Dan kan dat ook. De bijblijfconsulenten coachen en informeren op nog veel andere loopbaandomeinen. Van eerste stappen op de arbeidsmarkt, oriënteren richting (ander) werk tot terug aan de slag gaan na ziekte.

Schrijf je hier in voor onze sessies of lees meer over de bijblijfwerving op www.acv-bijblijven.be www.acv-innovatief.be

HET CIJFER

Zoveel wil de federale regering besparen om het door de coronapandemie geslagen gat in de begroting kleiner te maken.

De voorbije weken ging de regering nog op zoek naar 800 miljoen euro. Met de begroting wil de regering in 2022 landen op een tekort van 16,1 miljard euro.

2 miljard

De keuzes van de regering

De voorbije weken beheersten de stijgende energieprijzen de actualiteit. De vraag van de voorbije weken: vloeit een deel van de bijkomende inkomsten uit de btw al dit jaar terug naar de gebruikers of niet? De regering koos voor een verlenging van het sociaal tarief tot april 2022 en een vervanging van vaste heffingen door aanpasbare accijnzen waardoor prijsstijgingen in de toekomst gemakkelijker afgezwakt worden.

De begroting bestaat uit tal van maatregelen, die niet altijd van veel durf getuigen. De aanpassing van de RSZ-bijdrage voor sporters moet 43 miljoen opleveren, dat mocht wel wat meer zijn. Activeringsmaatregelen moeten veel geld in het laatje brengen: minder werklozen door 13.000 extra jobs moet 380 miljoen opbrengen, heractivering van arbeidsongeschikten en re-integratie van langdurig zieken zo'n 82 miljoen ...

Delicate evenwichtsoefening

De begrotingskeuzes tonen weinig ambitie om de grootste uitdagingen die het ACV ziet aan te pakken:

- De armoede aanpakken en economische sectoren in transitie voldoende ondersteunen ...
- De groene transitie en Europese klimaatdoelstellingen halen. Slechts 1 miljard aan investeringen bovenop de Europese middelen van 5,9 miljard tot 2024 getuigt van weinig ambitie van onze regering.
- De schuldgraad (% van het BBP) beheersen, want die blijft stijgen door de vergrijzing. In 2020 was de schuldgraad al gestegen tot 114%. Er zijn nieuwe rechtvaardige belastingen nodig (onder meer op onbelaste vermogenswinsten) om dit op te vangen want enkel met besparingen raken we er niet. Maar veel nieuwe belastingen komen er niet.

Conclusie: Iedere euro uit inkomen zou op een gelijke manier belast moeten worden, wat nu lang niet het geval is. Deze begroting zet maar een aantal heel voorzichtige stapjes op deze weg door de bijzondere bijdrage op de sociale zekerheid uit te faseren, terwijl ze tegelijk heel wat voordelen voor vermogenden (zoals de belastingaftrek voor leninglasten voor tweede verblijven) onaangeroerd laat. ☛

OP STAP ...

Elke maand trekken we door Vlaanderen, op zoek naar opvallende verhalen bij de openbare diensten

VANDAAG: HET VLAAMS VERKEERSCENTRUM IN **ANTWERPEN**

24/7 snelwegen in het oog houden

TEKST
Timothy Puype

FOTOGRAFIE
Dries Luyten

Antwerpen

Het Vlaams Verkeerscentrum ligt ironisch genoeg in de meest filegevoelige stad van Vlaanderen: Antwerpen. Toch is het er in de kantoren opvallend rustig*. Iedereen die kan, werkt van thuis uit. Enkel de twee controlezalen zijn 24/7 bemand. Woordvoerder **Peter Bruyninckx**: “We werken in de controlezalen met ruim 40 mensen. Onze dienst is een afdeling van het Agentschap Wegen en Verkeer (AWV). We houden alle Vlaamse snelwegen en tunnels in de gaten. Dat doen we vanuit onze grote verkeerscontrolezaal, waar we beschikken over beelden van ruim 1.700 camera's die de snelwegen in heel

Vlaanderen dekken. Gebeurt er een ongeval of loopt het verkeer vast, dan hebben we dat direct gezien en grijpen onze verkeersleiders meteen in. Ze passen de dynamische signalisatie aan en leggen omleidingen in. Daarbij werken ze nauw samen met de wegpolitie. Die heeft een afdeling in onze controlezaal. In de tweede, kleinere, controlezaal houden we duizenden technische installaties in de gaten. Als verkeerslichten het niet doen of de verlichting in een tunnel valt uit, dan wordt meteen een reparatie geregeld.”

“Corona heeft een enorme invloed gehad op ons

werk, want het verkeer was vorig jaar tijdens de eerste lockdown zo goed als verdwenen. Wekenlang hebben we hier naar camerabeelden van bijna verlaten snelwegen zitten kijken. Het was onwezenlijk! De controlezalen zijn altijd bemand gebleven. Maar om coronaproof te kunnen werken, zaten de medewerkers ver uit elkaar, externen mochten niet meer binnen en het materiaal werd regelmatig ontsmet. Onze ICT-dienst en studieteam kunnen hun werk makkelijker vanop afstand uitvoeren en deden telewerk.”

“We zien via de camera's vaak straffe dingen. Veel ongevallen gebeuren door onoplettendheid, gsm-gebruik achter het stuur bijvoorbeeld. Roekeloze chauffeurs beseffen wellicht zelf niet hoeveel gevaar ze vormen voor zichzelf en de anderen rondom hen. De Vlaamse snelwegen zijn op vele plaatsen overvol. In die drukte is een ongeval dan ook snel gebeurd. We zien te vaak dat chauffeurs de snelheidsbeperkingen bij werven negeren. Nochtans staat er vaak lang op voorhand al duidelijke signalisatie.”

*We gingen er begin september langs. Momenteel is het weer een pak minder rustig in de kantoren.

14 oktober 20²⁰/₂₁

Is de fusie tussen de twee Oostendse ziekenhuizen, één publiek uitgebaat, het andere privé, nabij? Een jaar nadat we de kat de bel aanbonden lijkt het dossier in een stroomversnelling te komen. En dat maakt ons en het personeel van AZ Sint-Jan campus Henri Serruys ongerust. Een update.

Het gefuseerde ziekenhuis stond al aangekondigd in het bestuursakkoord van burgemeester Bart Tommelein in 2019. Het zou de zorg voor iedere Oostendenaar aanzienlijk verbeteren. Wij twijfelen. Waar zijn de garanties dat het fusieziekenhuis van Oostende publiek uitgebaat zal blijven? Waarom moeten de banden met het tweedelijnsziekenhuis AZ Sint-Jan Brugge stopgezet worden? Wat met de opgebouwde rechten van het personeel van het openbaar ziekenhuis?

Op de eerstvolgende algemene vergadering van het Henri Serruys-ziekenhuis zou de defusie – de afscheiding – van het Brugse ziekenhuis politiek afgedwongen worden. Dat kan beklonken zijn na een opzegtermijn van 2 jaar. Daarna volgt – daar gaan we vanuit – de nieuwe samenwerking met het private AZ Damiaan.

Waarom we dat denken? De privatiseringsdrang van Tommelein in Oostende stopt niet met de fusie van de ziekenhuizen. Ook de thuiszorgdienst en de dienst catering wil hij afstoten. In een stad met hoge armoedecijfers, zoals Oostende, is dat de compleet verkeerde richting.

Betaalbare zorg dreigt op alle vlak onbereikbaar te worden. Bovendien is niet grondig onderzocht of de afstoting een reële besparing oplevert.

De impact van de privatisering op de loon- en arbeidsvoorwaarden van het personeel is onbekend, want er werd op geen enkele manier onderhandeld met de vakbonden. Tegen de privatisering van de thuiszorg-

dienst tekende ACV Openbare Diensten beroep aan bij ABB. Over de afstoting van de dienst catering is compleet onduidelijk wat de plannen zijn. Onzekerheid troef dus bij het personeel.

ACV Openbare Diensten, ACOD en VSOA voerden de afgelopen tijd gezamenlijk actie tegen de fusieplannen. Het personeel van het openbaar ziekenhuis voerde een prikactie en er ging een petitie de ronde. We geven alles persoonlijk af aan Bart Tommelein. ☹

© Mellon

ONDERHANDELINGEN

SECTORAAL AKKOORD BRUSSELS LOKALE OVERHEDEN AFGESLOTEN

Na jarenlang onderhandelen met veel ups en downs is de kogel eindelijk door de kerk: er is een sectoraal akkoord voor de Brusselse lokale overheden (de stad, de gemeenten en de OCMW's) over de belangrijkste punten van de eisenbundel die we al in 2018 op tafel legden. Het akkoord heeft positieve gevolgen voor niet minder dan 25.000 personeelsleden van de Brusselse lokale sector en omvat vier pijlers, die de komende jaren gaandeweg worden uitgerold:

- Een verhoging van de weddeschalen.
- Een verlenging van de geldelijke loopbaan.
- De invoering van een 2de pensioenpijl voor alle contractuele personeelsleden.
- De invoering of verhoging van maaltijdcheques.

Dit kan gerust als een mijlpaal worden beschouwd aangezien het vorige sectoraal akkoord toch al van 2017 dateert. Het akkoord is bovendien cruciaal om ervoor te zorgen dat de instellingen competitief blijven met de besturen op het federale en gewestelijke niveau, in Vlaanderen en Wallonië.

Meer info op onze website www.acv-brusselseoverheid.be

© Elise Vandeplancke

Wee de wolf, die in een kwaad gerucht staat

Wee de wolf, die in een kwaad gerucht staat. Toegegeven, het klinkt wat archaïsch. Het betekent eigenlijk (maar dat zou de titel boven dit stukjeodeloos lang maken): Als iemand een slechte naam heeft, is het moeilijk om in de ogen van anderen nog iets goed te doen.

Zie daar de lijdensweg van de wolf, de canis lupus die het in Vlaanderen sinds honderd jaar opnieuw verkorven heeft. Zijn herintrede in ons natuurschoon en landerijen leidde zelfs tot lampionnenoptochten en misschien komen er nog klopjachten van, met – wie weet – onschuldige loslopende honden en vossen als slachtoffer. Want die dieren lijken allemaal op elkaar, zeker in het donker en onder de schaarse verlichting van een lampion.

Het kan zelfs zover gaan dat men zich van wolf gaat vergissen. Want naast de hongerige viervoeter is er ook nog de zichzelf goed bedienende tweervoeter die zich op gezette tijden schuilhoudt in een van onze parlamentsgebouwen. De homo politicus. Ook die beroepsgroep heeft te kampen met een slechte naam, die het in de ogen van anderen nooit goed kan doen. En dat is jammer en bovendien niet altijd terecht. Ze stemmen wetsontwerpen met als enig doel het welzijn en welbevinden van de bevolking te verbeteren.

Toch even dit: op een pensioenregeling zoals die geldt voor de bevolking was het lang wachten voordat het voorstel goedgekeurd werd in het parlement. En onlangs, werd een twee jaar geleden goedgekeurd voorstel tot inlevering van 5% van hun loon teruggevonden in een bestofte lade. Vergeten, het overkomt de beste. Ook de canis pecunias. ⁴⁷

